

DZIEŃ HARCERSTWA ADWENTYSTYCZNEGO

Lekcja XI — 11 września

PRAGNIENIE CZEGOŚ WIĘCEJ

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 4 września

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 1 Kor 10,1-11; Kpł 4,32-35; J 1,29; Hbr 4,1-11; Ps 95,8-11.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A to stało się dla nas wzorem, ostrzegającym nas, abyśmy złych rzeczy nie pożądali, jak tamci pożądali” (1 Kor 10,6).

W Queens Museum (muzeum sztuki i jednocześnie ośrodka edukacyjnym) w Nowym Jorku w Stanach Zjednoczonych znajduje się największy architektoniczny model tego miasta, uwzględniający wszystkie budynki. W skali 1:1200 (w której dwa i pół centymetra odpowiada trzydziestu trzem metrom) model ów liczy niemal 870 metrów kwadratowych. Został wykonany w 1964 roku, a pracowało nad nim stu rzemieślników przez ponad trzy lata. W latach dziewięćdziesiątych dwudziestego wieku został uzupełniony o różne elementy, ale nie odzwierciedla w pełni stanu miasta z 2021 roku. Model ten jest niezwykle skomplikowany i szczegółowy.

Jednak jest to tylko model, kopia i wyobrażenie czegoś większego, rozleglejszego i znacznie bardziej skomplikowanego.

Tak właśnie jest z modelami. Nie są one rzeczywistością i nie mogą zająć jej miejsca. Mają jedynie pomóc ludziom lepiej rozumieć, czym jest oryginał.

Pismo Święte jest pełne miniaturowych modeli działań i instytucji wskazujących na większą, to jest niebiańską rzeczywistość. 4. rozdział *Listu do Hebrajczyków* pomaga nam odkryć jeden z takich elementów rzeczywistości, odnośząc się do biblijnej kwestii odpoczynku.

Przeczytaj 1 Kor 10,1-11. Co Paweł chciał przekazać swoim czytelnikom w Koryncie, gdy nawiązał do wzoru/przykładu?

Greckie słowo użyte w 1 Kor 10,6 (a także w podobnej formie w 1 Kor 10,11) — przetłumaczone w *Biblii warszawskiej* jako *wzór* — to *typos* (a w drugim przypadku jako *przykład* to *typikos*). Od tego greckiego słowa pochodzi polski rzeczownik *typ*. Typ (albo przykład) nigdy nie jest oryginałem, ale swego rodzaju symbolem czy wyobrażeniem jakiejś rzeczywistości. Jest modelem czegoś innego.

Hbr 8,5 daje dobry przykład takiego powiązania: „Służą oni [starotestamentowi kapłani] w świątyni, która jest tylko obrazem i cieniem niebieskiej, jak to zostało objawione Mojżeszowi, gdy miał budować przybytek: Bacz, powiedziano mu, abyś uczynił wszystko według wzoru, który ci został ukazany na górze”.

Ten fragment *Listu do Hebrajczyków* wskazuje na bezpośrednie powiązanie niebiańskiej i ziemskiej rzeczywistości, a następnie cytuje Wj 25,9, gdzie Bóg nakazuje Mojżeszowi zbudować przybytek na pustyni „według wzoru” ukazanego mu na górze. Chodzi o to, że ziemską świątynia z jej obrzędami i praktykami była *wzorem/symbolem/modelem* tego, co dzieje się w niebie z udziałem Jezusa jako naszego Najwyższego Kapłana w niebiańskiej świątyni.

Pamiętając o tym, możemy lepiej zrozumieć, o czym Paweł napisał w 10. rozdziale *Listu do Koryntian*. W tych wersetach Paweł nawiązał do jednego z najważniejszych doświadczeń ludu Bożego na pustyni w drodze do Ziemi Obiecanej. *Nasi ojcowie* to Izraelici, którzy opuścili Egipt, wędrowali pod obłokiem, przeszli przez morze, a więc zostali ochrzczeni/zanurzeni do nowego życia na wolności.

Paweł postrzega te ważne elementy wędrówki przez pustynię jako typ czy przykład indywidualnego doświadczenia związanego z chrztem. Zgodnie z rozumowaniem Pawła nawiązanie do *duchowego pokarmu* musi się odnosić do manny (por. Wj 16,31-35). Izraelici pili ze Skały, którą Paweł utożsamia z Chrystusem (zob. 1 Kor 10,4). Pomyśl o Jezusie, na przykład, jako *Chlebie Żywota* (zob. J 6,48) i *Wodzie Żywej* (zob. J 4,10), a nabiera to sensu. Tak więc widzimy tu, jak Paweł posługuje się starotestamentową historią jako przykładem wskazującym duchowe prawdy odnoszące się do współczesnych chrześcijan.

Pomyśl o doświadczeniach Izraelitów związanych z wyjściem z Egiptu. Jakich duchowych lekcji możemy się nauczyć z ich *przykładu*, zarówno dobrego, jak i złego?

Starotestamentowy system obrzędów i ofiar, opisany w *Księdze Kapłańskiej*, oferuje więcej przykładów tego, co zauważyliśmy we wczorajszej części lekcji — starotestamentowych symboli wskazujących na nowotestamentowe prawdy. Choć współcześni czytelnicy *Biblii* często pomijają opisy tych obrzędów, to jednak opisy te zawierają mnóstwo ważnych duchowych prawd, mających wielką wartość dla tych, którzy je studiują.

Przeczytaj w Kpł 4,32-35 przepisy dotyczące ofiary za grzech zwykłego Izraelity. Czego możemy się nauczyć z tego obrzędu, choć nie mamy ziemskiej świątyni z ołtarzem, na którym mielibyśmy składać takie ofiary? Powiąż ten obrzęd z J 1,29 i 1 P 1,18-21.

Obrzęd jest znakomitą drogą służącym przekazaniu ważnych wartości i informacji. W takim kontekście należy go rozumieć. Zazwyczaj wymaga określonego czasu, miejsca i z góry ustalonej kolejności działań, aby był uznany za skuteczny. I rzeczywiście, gdy czytamy biblijne przepisy dotyczące składania ofiar, staje się jasne, że Bóg podał bardzo szczegółowe dane dotyczące tego, co, gdzie i kiedy należy ofiarować oraz jaki obrzęd ma towarzyszyć złożeniu ofiary.

Oczywiście centralną rolę w wielu obrzędach odgrywała krew ofiary i czynności dokonywane przy pomocy tej krwi. Nie były to przyjemne obrzędy i nie miały takie być, gdyż dotyczyły najpaskudniejszej rzeczy we wszechświecie — grzechu.

Jaką rolę odgrywała krew w obrzędach ofiarnych i dlaczego pomazywano nią rogi ołtarza? Podczas gdy większość obrzędów związanych ze świątynią występuje w formie przepisów (to znaczy instrukcji dotyczących ich wykonania), to jednak ich opisy nie zawsze zawierają wszystkie szczegóły. Być może jest tak dlatego, że ówcześni ludzie rozumieli pewne elementy starotestamentowego systemu ofiarnego. Przecież Izraelici wiedzieli, co oznacza krew (zob. Kpł 17,11).

Przykład zaczerpnięty z Kpł 4,32-35 zawiera ważne wyjaśnienie Kpł 4,35: „I tak dokona kapłan przebłagania za jego grzech, który popełnił, i będzie mu odpuszczony”. Krew była kluczem do całego procesu pojednania — środkiem, przez który grzesznicy mogli zostać pojednani ze Świętym Bogiem. Tak więc te symboliczne ofiary są typem/modeliem śmierci Chrystusa i Jego służby dla nas.

Pomyśl, jak straszny jest grzech, skoro zgładzenie go wymagało ofiary jednej z osób Bóstwa. Czego uczy to nas o konieczności polegania wyłącznie na łasce Bożej, a nigdy na naszych uczynkach? Co mielibyśmy dodać do tego, co Chrystus dla nas uczynił?

Poza przykładami, na które dotąd zwróciliśmy uwagę, idea typów i symboli może się także odnosić do biblijnego pojęcia odpoczynku. Aby to zrozumieć, sięgniemy do nowotestamentowego *Listu do Hebrajczyków*.

Przeczytaj Hbr 4,1-11. Czego dotyczy stała obietnica wejścia do Bożego odpoczynku? Jak doświadczenie Izraelitów podczas wyjścia z Egiptu i wędrówki po pustyni pomaga nam zrozumieć ideę wejścia do Bożego odpoczynku?

Temat wytrwałości i wierności ma tu istotne znaczenie. Choć jest tu mowa o sobocie, siódmym dniu tygodnia, zasadniczo wersety te (i poprzedzający je fragment listu, czyli Hbr 3,7-19) są wezwaniem ludu Bożego do wytrwałości w wierze, czyli dochowania wierności Panu i ewangelii.

Te fragmenty *Listu do Hebrajczyków* przypominają czytelnikowi, by poważnie potraktował lekcje Bożego kierownictwa w przeszłości, „aby nikt nie upadł, idąc za tym przykładem nieposłuszeństwa” (Hbr 4,11). Zwróć uwagę, że jest to okazja/sposobność/możliwość! Izraelici usłyszeli ewangelię, ale to słowo nie zdało się im na wiele. Zamiast wzmocnić swoją wiarę przez ufność i posłuszeństwo, wybrali bunt (por. z Hbr 3,7-15), wskutek czego nigdy nie doświadczyli odpoczynku, jaki Bóg dla nich przeznaczył.

Hbr 4,3 wskazuje na bliski związek wiary i odpoczynku. Możemy wejść do Bożego odpoczynku, jedynie wierząc i ufając Temu, który obiecał odpoczynek i może spełnić tę obietnicę — Jezusowi Chrystusowi.

Przeczytaj jeszcze raz Hbr 4,3. Jaki był zasadniczy problem ludzi, o których jest mowa w tym wersecie? Czego możemy się nauczyć na ich przykładzie, skoro i nam „była zwiastowana dobra nowina, jak i tamtym” (Hbr 4,2)?

Pierwsi chrześcijanie przyjmowali wcześniejsze objawienie Boże (zwane przez nas *Starym Testamentem*) i wierzyli, że Jezus Chrystus jest Barankiem Bożym, ofiarą za ich grzechy. Przez wiarę w Jego ofiarę doświadczali zbawienia w Jezusie i odpoczynku oferowanego w Nim.

Jak zrozumienie tego, co znaczy być zbawionym przez krew Jezusa, pomaga nam wejść do odpoczynku, który możemy mieć w Jezusie, wiedząc, że jesteśmy zbawieni z łaski, a nie z uczynków?

Przeczytaj Hbr 4,4-7 oraz Ps 95,8-11. Jakie ostrzeżenie jest podane w tych wersetach, zarówno w *Księdze Psalmów*, jak i *Liście do Hebrajczyków*, i co oznacza ono dla nas?

W Hbr 4,4-7 zacytowano zarówno opis stworzenia, jak i Ps 95,11 w kontekście niewierności Izraelitów i ich odmowy wejścia do odpoczynku przygotowanego dla nich przez Boga.

Ps 95,8-11 łączy doświadczenie Izraelitów na pustyni z Bożym odpoczynkiem i przytacza Bożą przysięgę, iż niewierni Izraelici nie wejdą do Jego odpoczynku, pierwotnie kojarzonego z Ziemią Obiecaną.

Oczywiście, w końcu Izraelici weszli do Ziemi Obiecanej. Nowe pokolenie przekroczyło Jordan i z Bożą pomocą podbiło pogańskie twierdze i zajęło kananejski kraj.

Jednak Izraelici nie weszli do Bożego odpoczynku, jako że wielu z nich nie doświadczyło rzeczywistości zbawienia w Jezusie, gdyż brakowało im wiary, co przejawiali w rażącym nieposłuszeństwie. Choć odpoczynek został skojarzony z Ziemią Obiecaną, obejmował znacznie więcej niż nowe miejsce doczesnego zamieszkania.

Hbr 4,6 sugeruje, że ci, którzy usłyszeli Bożą obietnicę prawdziwego odpoczynku, nie weszli do tego odpoczynku z powodu swojego nieposłuszeństwa. Co łączy nieposłuszeństwo z rozminięciem się z Bożym odpoczynkiem?

Słowo *dziś/dzisiaj* (zob. Hbr 4,7) podkreśla nagłą potrzebę działania. *Dziś* znaczy, że nie ma więcej czasu do stracenia. *Dziś* wymaga reakcji i decyzji już teraz.

Paweł podkreśla mocno słowo *dziś* (gr. *semeron*), wskazując, jak ważne jest ono w kontekście odpoczynku. Tymczasem Ps 95,7-8 ostrzega i wzywa lud Boży, by nie powtarzał błędów przodków i nie rozminął się z prawdziwym odpoczynkiem, jaki jest możliwy jedynie dzięki zbawieniu oferowanemu przez Boga.

Co dla nas dzisiaj oznaczają słowa: „Dziś, jeśli głos jego usłyszycie, nie zatwardzajcie serc waszych” (zob. Hbr 4,7)? Dlaczego słowo *dziś* jest tak ważne? Przecież w *Księdze Psalmów* zostało ono użyte tysiące lat temu. Niemniej jednak dlaczego powinno być dla nas tak samo ważne obecnie, jak było ważne dla tych, którzy usłyszeli je tysiące lat temu?

Logicznym rozwinięciem najważniejszych myśli wskazanych w 4. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* są wersety od 8. do 11. Jozue nie wprowadził Izraelitów do odpoczynku. Tak więc, skoro Bóg nie kłamie, musi istnieć inny *odpoczynek*, który pozostaje dla ludu Bożego. Ta grupa ludzi składa się nie tylko z wierzących Izraelitów. Obejmuje wszystkich, którzy przyjęli Jezusa jako swojego Zbawiciela.

Przeczytaj Ga 3,26-29 i zwróć uwagę na cechy Bożego ludu przymierza w czasach po ukrzyżowaniu Chrystusa. Co to znaczy, że nie ma Żyda ani Greka, niewolnika ani wolnego, mężczyzny ani kobiety w kontekście tego, o czym napisał Paweł?

Czasami 4. rozdział *Listu do Hebrajczyków* jest wykorzystywany jako uzasadnienie święcenia siódmego dnia tygodnia, soboty. Z drugiej strony ten sam rozdział jest używany do podważania ważności sobotniego odpoczynku w świetle faktu, że istnieje inny, eschatologiczny/ostateczny odpoczynek. Żadne z tych stanowisk nie odzwierciedla prawidłowo znaczenia tekstu biblijnego. Rozdział ten sugeruje, że nacisk kładziony przez Boga na szczególny odpoczynek w czasie końca istniał od czasu stworzenia, a święcenie soboty jest niewielkim i cotygodniowym przedsmakiem eschatologicznego odpoczynku. Izraelici rozumieli sobotę jako przedsmak *przyszłego świata* (hebr. *olam haba*).

Przypominający sobotę odpoczynek pozostaje dla ludu Bożego jako echo pierwszego sobotniego odpoczynku w historii świata. To znaczy, że możemy odpocząć od naszych uczynków i ufać Bogu, że spełni daną nam obietnicę zbawienia.

Mimo argumentów niektórych interpretatorów kontekst 4. rozdziału *Listu do Hebrajczyków* nie popiera sugestii, że przykazanie sobotnie zostało wypełnione w odpoczynku zbawienia w Chrystusie, a zatem chrześcijanie nie muszą przestrzegać tego przykazania. Ostateczny odpoczynek obiecany nam dzięki temu, czego Chrystus dla nas dokonał, nie usuwa biblijnej soboty, siódmego dnia tygodnia — przeciwnie, utwierdza jej rolę i znaczenie.

W świecie, w którym wysoko ceni się ludzi samodzielnych, pracowitych i odważnych, odpoczywanie w Jezusie i ufanie Jego łasce jako wystarczającej dla zbawienia i zmieniającej nas jawi się jako przeciwne powszechnie panującym poglądom.

Jak możesz pomóc innym znaleźć odpoczynek w Jezusie, jeśli myślą, że ich grzechy są zbyt ciężkie, a ich serce nie może się zmienić, więc ich przypadek jest beznadziejny? Jakie wersety biblijne mógłbyś im przytoczyć?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Nie zawsze chcemy przyjść do Jezusa z naszymi problemami i trudnościami. Czasami zwierzamy się z naszych kłopotów innym ludziom i opowiadamy o naszych uciskach tym, którzy nie mogą nam pomóc, a zaniedbujemy powierzenie wszystkiego Jezusowi, który może zmienić nasz smutek w radość i pokój. Samowyrzeczenie i ofiarność oddają chwałę i zwycięstwo ukrzyżowanemu Zbawicielowi. Obietnice Boże są bardzo cenne. Musimy studiować Słowo Boże, aby poznać wolę Boga. Natchnione Słowo, starannie studiowane i posłusznie stosowane, będzie prowadzić nas dobrą drogą, abyśmy dalej szli, nie potykając się. Oby wszyscy — duchowni i lud — zanosili swoje ciężary i zmartwienia do Jezusa, który czeka, by ich przyjąć oraz dać im pokój i odpoczynek! On nigdy nie porzuci tych, którzy Mu ufają⁴¹.”

„Czy wy, drodzy młodzi ludzie, możecie patrzeć w przyszłość z radosną nadzieją i oczekiwaniem, wyglądając czasu, gdy Pan, wasz Sprawiedliwy Sędzia, wyzna wasze imię przed Ojcem i świętymi aniołami? Najlepszym przygotowaniem, jakie możecie mieć na powtórne przyjście Chrystusa, jest poleganie w mocnej wierze na wielkim zbawieniu danym nam podczas Jego pierwszego przyjścia. Musicie wierzyć w Chrystusa jako swojego osobistego Zbawiciela⁴².”

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Co jest takiego szczególnego w siódmym dniu tygodnia, sobocie, iż jest zapowiedzią i wyobrażeniem niebiańskiego odpoczynku ludu Bożego? W jaki sposób odpoczynek sobotni daje nam przedsmak wieczności?

2. Pojednanie oznacza zaprowadzenie pokoju i wskazuje nam drogę powrotu do Boga. Zastanów się nad tym doniosłym stwierdzeniem z Rz 5,11: „A nie tylko to, lecz chlubimy się też w Bogu przez Pana naszego, Jezusa Chrystusa, przez którego teraz dostąpiliśmy pojednania”. Gdyby ktoś cię zapytał, jak odpowiedziałbyś na następujące pytanie:

— Co to znaczy być pojednanym z Bogiem i jak to pojednanie zmieniło twoje życie?

3. Jak możemy uniknąć skupiania się na sprawach drugorzędnych w naszym chrześcijańskim życiu? Co pozwala nam skupić uwagę na szerszym obrazie danym nam w Słowie Bożym?

4. Pomyśl o błędach Izraelitów i ich braku wiary okazywanym podczas pobytu na pustyni. Choć szczególnie wyzwań, przed którymi stawali, różnią się od tego, co my przeżywamy (w końcu nikt z nas nie wędruje po Pustyni Synajskiej), jakie zasady dotyczące ich doświadczeń odnoszą się także do nas? Na jakie podobne wyzwania napotykamy w naszym chrześcijańskim życiu i czego możemy się nauczyć na błędach Izraelitów?

⁴¹ Ellen G. White, w: *The Signs of the Times*, 17.3.1887, s. 161.

⁴² Tamże, *Our High Calling*, Waszyngton 1961, s. 368.

DARY NA ZWIĄZEK HARCERSTWA ADWENTYSTYCZNEGO

3. kwartał • Zbiórka darów 11 września • Projekt Zarządu Kościoła w Polsce

Do przodu!

Przez ostatnie półtora roku każdy z nas odczuł bolesne skutki odosobnienia i niepewności. Szczególnie odnosi się to do dzieci i młodzieży. Młodzi ludzie potrzebują poczucia przynależności, uznania oraz możliwości rozwoju. Jest to grupa osób, które mają już bądź właśnie kształtują własne wartości i zasady moralne oraz swoją osobowość. Jeśli nie stworzymy dla nich bezpiecznego środowiska, w którym będą mogli się rozwijać i zaspokajać swoje potrzeby, znajdą je gdzie indziej. W tym roku harcerskim, oprócz naszych regularnych zgromadzeń, planujemy dla młodzieży 13+ zorganizować integracyjne weekendowe spotkania w diecezjach i na skale ogólnokrajową. Będziemy kontynuować konkursy biblijne *Adventurer* i *Pathfinder Bible Experience*, dzięki którym dzieci i młodzież w wieku od 6. do 18. roku życia poznają treści biblijne, które — jak wierzymy — przybliżą ich do Boga i będą pomocne im w życiu.

Każdy z nas może przyczynić się do stworzenia dobrych warunków dla naszych dzieci i dla naszej młodzieży w Kościele, służąc swoimi darami, również finansowymi. Serdecznie dziękujemy każdemu, kto złożył dar w ubiegłym roku, oraz stałym darczyńcom, bo dzięki takim darom wiele młodych osób mogło skorzystać z dofinansowań na wyjazdy.

Zebrałe dary zostaną przeznaczone na realizację wskazanych powyżej celów oraz wsparcie ciekawych projektów lokalnych drużyn Związku Harcerstwa Adventystycznego. Za każdy dar z serca dziękujemy. (Więcej o naszej działalności na stronie zha.org.pl).

Jak złożyć dary?

1. Dary zostaną zebrane podczas drugiej części nabożeństwa. Należy w tym celu przygotować koperty lub zebrać dary w przeznaczonym do tego celu koszyku.
2. Dar na Związek Harcerstwa Adventystycznego (ZHA) można również przekazać bezpośrednio na konto bankowe Zarządu Kościoła:
84 1750 0012 0000 0000 3024 9496, z dopiskiem: **Dary na ZHA**.